

μαλαυ του για να δεχτεί επιτέλους το ανώτατο όριο της νεβρικής συγκίνησης, ή κάλλιο του νεβρικού συγκλονισμού. Άλλοτες—προπάντων οι Ιταλοί μουσικοδασκάλοι—συνταιρίαζαν ήχους μόνο και μόνο για να χτυπούνε εφκαρίστα στο άφτι· τούλάχιστο δι γυρίβαν από τους άκρατίς τους δλόκληρη διανοητική και καλλιτεχνική μόρφωση.

Δέν καταδικάζουμε. Και πώς άλλως θά κρίναμε λήφτερα το γιγάντιο τούτον καλλιτέχνη, που κ' εμείς οι ίδιοι είμαστε γοητεμένοι από την τρομερή γοητεία της τέχνης του και που του χρωστούμε ώρες μοναδικής απόλαψης; Άλλά λεφτερωμένοι όσο μπορούμε από τις εγωιστικές και γλυκειές ανάμνησές μας, σκεφτόμαστε γενικώτερα και προσπαθούμε να ζηγήσουμε γιατί και πώς οι σκηματισμοί του leit-motiv του, οι κανόνες της καινούριας λυρικής τραγωδίας, το υποχρεωτικό πές μπάσιμο του σύμβολου στο δράμα, όλα τ'α βαγνέρια στοιχειά που τρομάζαν τον κόσμο για την πρωτοτυπία τους εδώ και τριάντα χρόνια, και φοβρίζουν σήμερα να θέσουν άλλες αλυσίδες στην τέχνη, μπορούσαν έξαφνα να λιγοστήσουν ίσα με τον τελεφαίτο αριθμό τους θαμαστάδες του και να κάνουν να ξεχαστεί δλότελα ή ήδία του Μπαυρόντ που για μιά στιγμή την θεωρήσαν για ύψιστη αποκάλυψη. Η βαγνέρια τέχνη μοιάζει λίγο με το Ρείγκολδο—έναν έραστή άκατανίκητο και φοβερό σ' όλους κείνους που τον κοντέψαν. Πολεμήσαν λυσσασμένα για να τον κατακτήσουν. Γοήτεψε και πλήγωσε όλους τους αγαπητικούς του. Τους έδωκε απόλαψη, ύστερ' από πολλούς πόνους και θλίψεις. Γι' άφτό κ' οι άθωοποι θά τον καρφώσουν πάνω «στον έρημικό βράχο», που λιγοστοί πιστοί φίλοι του θά θελήσουν έως μονάχοι τους να πάνε να θαμάζουν τή λάμψη του άπομοναχέμένη κ' έρημη.....

Γέρα Μυτιλήνης. Τριμήνης του 906.

Δ. Π. ΑΛΒΑΝΟΣ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ

ΣΜΕΡΤΗ

Του Ρήγα Γκόλφη.

Μέσ' στα ζεστά σου γόνατα να κρύψω τ' κεφάλι
Λαχτάρησα! και δάκρυα μακαριστά να χύσω
'Αγάπης που βσιέλεψε μέσ' στην γητειάς τους ύμνους,
Που σαλαγώντας τους ρυθμούς οι άνοιξες σου ψάλλουν.

—'Ωμέ! πηχτά τ' σύννεφα τον ήλιο άπαλοκρόβουν
'Αχνοχλωμιάζοντας τ' όως στη φυλακή της ζούλιας
Κι άπτες λαβές σ' ή θάλασσα μωντόχρονες ένοίγουν
Προσμένοντες τ' ήσυχία και άνεση και ήσυχύρων.

Και σμυλτομάτα άγγίχτηκες στον πόθο και τ' σπλάχνων
Και τ'ς καρδιάς σου γρήκισα φτερούγιασμα λαχτάρας:
Και τ'α μαλλιά μου χέιδες με τ'ς άνετραχίλας

Τ'α κρουσταλλένια δάχτυλα. Κι ή φλογερή μεθύσι,
'Εσκυφες και με φίλησες. Και, Σμέρτη, στή ματιά σου
Δάκρι διαμάντι φωτεινό έλαψε ή ψυχή σου.

Θεριστής 20,06.

Γ. ΣΤΕΦΑΝΗΣ

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

'Ο θύμωσής. Γιατί, χριστιανέ μου, δίχως αίτία
έσπασες στο ξύλο τήν κακομοίρα τή σπιτονοικο-
κερά σου;

'Ο μεθύστακας (άποδλακωμένος) τί; τί;... ή
σπιτονοικοκερά μου; Και δέν είπατε λοιπόν ή γυ-
ναίκα μου;...

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στή στήλη αυτή θά κραμάμε κάθε βδομάδα, σαν κέ-
φάλια ληστών, όλες τις άουταξίες κι αναφορές που
βρίσκονται σε καθαρευουσιάνια βιβλία. Συνεργάτες της
στήλης αυτής θάναί έλ' οι αναγνώστες μας, άρκεί μοναχά
πλάι στο βαρβαρισμό που θά μας στείλουνε να σημειώ-

«Τιμημένος κτλ. ώς και διά τού σταυρού
του Σωτήρος, έπαξίως άπονεμηθέντα
αυτώ διά τον άκουσιν ή φιλελληνισμόν του».

(«Άκρόπολη» 2 Σεπτέμβριον σελ. 1, στήλ. 6).

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Για κανένα και για πολλούς ποιητάδες.

Τετραγωνίδια, τρίγωνα, λογις λογις τσαλήμια
Και τυπωμένα ζμορφα σε φύλλα πστρικά,
Μά μέσα ψάχνεις άδικα να βρής δλίγην έννοια
Σαυτά τ'α ώρατα σήματα τ'α γεωμετρικά.

Κι αν βρής λιγάκι νόημα, θά νάνε σα να ψάχνεις
Μέσα σε μπόλικα έξερα για νάβρεις δυ άσπυριά
Και σαν τ'α βρής σκέφτεις αν ήζειν ή κόπος
Σε τ'όσην ώρα ψάξιμο για νάβρεις μόνο αυτά.

Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

(Η ήδία του δευτερου τετραστιχου εινε παρμένη από
το Σάηλοκ του Σέξπηρ, μετάφραση του Πάλλη).

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΔΙΑΠΡΕΠΗΔΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΖΙΝΑΣ

Φίλε Νουμά.

Κοινολογιέται πως ή διαπρεπής καθηγητής
κτλ. κ. Δ. Μοστράτος κτλ. τ'ο έρχόμενο, ή κάλλιο
κατά τήν κλασική καλολογία του ίδιου του κ.
καθηγητή τ'ο προσεχές (με συμπάθειο) θά διδάξει
στος τελειόφοιτους της Σχολής του Γένους μερικές
ώδες από τή Ραμάγια, ενώ δέν ξέρει Σανσκριτικά.
Τ'ο πράμα δι φάνηκε παράξενο, άφου όλοι γνω-
ρίζουμε πως τους διδάσκει και Πίνδαρο χωρίς να
ξέρει Έλληνικά.

Λίνε πως τήν ώρα της παράδοσης φαίνονται
πάνου άπ' τήν έδρα σαν άποησικές τέσσερες άπα-
λάμες με τεντωμένα τ'α πέντε δάχτυλα ή κάθε μιά.
Είναι των αιδιμών Αμαξοπούλου και Σαλτέλη. Οι
δυό στέκονται σα σκιαδι πάνω άπ' τήν κορφή του
σοφου καθηγητή ότα σκύφει μέσ' στο κείμενο, για
να μ'ην του κατέβη κάνας νταμάς τήν ώρα που
ξεροθήγοντας και ξεροκαταπίνοντας προσπαθεί να
πιάσει τ' άπιαστα νοήματα του Πινδάρου. Οι άλλες
δυό γυρισμένες κατά τ'ο ήλιόβγαλμα διεφτύνουν τ'α
φιλοφρόνηματά τους προς τους ιδύνητας του ξε-
χαρβαλωμένου Γένους.

Ο κ. Σταματάκης Δ. Βάλβης ή 'Αβλάβης, όπως
τόνε λές έλόγου σου, Νουμά, άλλος διαπρεπής άφτός,
(που μιά φορά με τον «Προμηθεία» κέρυψε τήν
άθετα, και κατόπι με τήν ήδία καλοσυμειδήςια έ-
στειλε συγχαρητήριο ποίημα (;) στον Πατριάρχη
που δέν έπιτρέψε, λέει, να βεσηλωθ' (1) τ'ο Βαγγέ-
λιο), μαθαίνοντας τ'α καθέκαστα του Κωνσταντινου-
πολίτη συναδέφφου του, του έστειλε ένα άγείτυπο

της μετάφρασης του Πινδάρου, που έχει φιλοτεχνήσει
άτός του με γραφτή παραγγελία να τ'ο μουσκέψει
μέσ' σ' ένα μαστραπά νερό άφίνοντας το τρεις νύ-
χτες έξω στο άστρο και κατόπι να πιεί εκείνο τ'ο
νερό τρεις πουνές κατά σειρά και θά ξέρει όλο τον
Πίνδαρο άπ' έξω, και τήν εξήγησή του στην έν-
τέλεια.

'Ο Μπαρμπα-Μιστριώτης, ή διαπρεπής τ'ο δια-
πρεπήδωνε σκανταλιστήκε. Τί χρειάζεται Πίνδαρος
στα γυμνάσια! δέ βάζουν καλύτερα τους Ρητορικούς
του λόγους· έτσι τ'ο έθνικό χρέμα θά γλιστρά στην
τσέπη άφτουνού, που είναι έθνικός άνηρ και γι' άντ-
άλλαγμα τ'α παιδιά θά μαθαίνουν ταρταρισμό
και όνομαστικές άπόλυτες κι' έτσι θά γίνονται κι'
άφτά τέλειοι έθνικοί άνδρες σαν και λόγου του.

Μερικοί πάλε είπανε πως ή κ. Δ. Μοστράτος
πρι δημοσιέψει τ'ο πολυθρήνητο εκείνο έπίγραμμα
του, που έπεσε έξω κι έξω στο μέτρο κ' έγινε ρε-
ζίλι παίρνοντας τ'α μακρά για βραχεία, έπρεπε να
συμβουλευτεί τ'ο διαπροπή κ. Ι. Βαλαβάνη, που νιώ-
θει από τέτοια, καθώς λίνε. Γιατί ή κ. Ι. Βαλα-
βάνης μιά φορά «κατεσκεύασε κιβωτόν» κι' εκείνη
ή κιβωτός κιβωτός δέν είτανε μόν' είταν (τ'α Νεοε-
λληνικά άναγνώσματα του Κασδόνη και είνα μη
γνωσθώσιν έπίσωσεν αυτά) κ' έτσι βγήκε ή Κιβω-
τός ή πισσωμένη.

Μιά μαλαχτραγιά λοιπόν άφτουνού τ'ο πισσωμεύ
είνα και κάποια σημειωσούλα του κυρ καθηγητή
στην άφτογραφία του Κοραή, που μαθαίνουμε τόσο
σοφά πως λαμβος θά πεί, λείει, ή πόδας που έχει
τήν πρώτη συλλαβή μακρά και τή δέφτερη βρα-
χεία. Τ' άκους μιά βολά, κυρ Μοστράτο, σύβουλο που
τον έχασες; Άλλη φορά σαν άπορείς περι τ'α μέ-
τρα, έμβρόντητε» ρώτα τον άβρόντηχτο φίλο σου κ.
Βαλαβάνη και κείνος θά σου δώσει να καταλάβεις,
πως έδωκε στον κόσμο και καταλάβε «διά της με-
θόδου της Κιβωτού», τί θά πεί λαμβος.

— Μά έτσι λοιπόν άφτοί οι διαπρεπήδες έλα
ανάποδα τ'α βλέπουν, άδερφέε!
— Φαίνεται να είναι διαπρεπήδες από τήν ανά-
ποδη.

Συμπέρασμα: Άπ' τις έδρες εκείνες που διδά-
ξαν τέτοιοι διδάσκαλοι του Γένους, τώρα όργιάζουν
τέτοιοι σοίταρήςδες.

Τ'ο συμπέρασμα τ'ο συμπερασμάτων: Και σ'
δλα μας πάμε κατά τήν ήδία άναλογία στο ξεχαρ-
βάλωμα. Τον Αμαξοπούλου και τ'ο Σαλτέλη διαδέ-
χονται ή Μοστράτος και ή Βαλαβάνης, τ'ο Φίλιππο
'Ιωάννου ή Μιστριώτης, τον Τρικούπη ή Θεοτόκης
και τ'α τ'α κορδέλλα.

Πόλη Άλωνάρας 1906.

ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΑΣ.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Φίλιππε Νουμά,

Βλέπω και τ'α καταφέρνεις μιά χαρά τ'α φτογ-
γολογικά στην άπάντησή σου στο Μυτιληνό(1) γραμ-
ματικό (φύλλο 206). Σε παρακαλώ όμως να μου
έπιτρέψεις να τ'α πω λιγάκι πιο έπιστημονικά: Τ'α

1) Μυ ύψιλο, τι-ίστα από τ'ο μύτιλος λατ. mutilus = κολοός, κοντζούκης.